I N N L E D N I N G

Som en kort innledning vil jeg bare si at dette bokheftet på 28 sider ikke på noen måte er noen uttømmende undervisning i emnet. Men det vil allikevel være mye god opplysning her for leseren.

Mitt håp er at leseren vil få en bedre oversikt vedrørende det som kommer for Israel i Den store Trengsel, og samtidig vise at denne alvorlige tiden i Israel, ikke vil slå så mye inn over andre land i verden. Annet enn at folk i verden vil kunne se de skremmende ting som vil utspille seg over TV-skjermene.

Min metode for å påvise disse ting, går på at jeg setter søkelyset på de to profetene Gud skal sende for å bestyre og

ha føringen med Guds hellige krig imot Sionist-Israel i endetiden.

Mange gode bibellærere har studert selve emnet – Den store Trengsel i Israel, men det er mitt inntrykk at ikke så mange har de to vitnene i Åp. 11 for øyet når de har arbeidet med det, noe som etter min mening er en aldri så liten blunder. For det er nettopp disse to vitnene og deres tilstedeværelse i trengselstiden som er nøkkelen til å forstå hva som skal skje, noe jeg ikke kan få presisert tydelig nok.

La meg også bemerke at disse framtidige hendelsene som Åpenbaringsboken har mye om, ikke behøver å være så langt inn i framtiden – jeg har en personlig oppfatning om dette – og vil antyde at det ligger et snaut kvart århundre fram.

Nå er det Hos. 6, 2 som gjelder….han skal komme igjen etter at Israel har vært borte fra Gud (regnet som døde) i to profetiske dager: 2000 år. Jeg regner tiden fra Israel ble knust i år 70. Selv om de åndelig talt falt fra Gud i år 61-62 da Paulus var i Rom, Apg. 28, 25-28. Omregnet til jødiske kalenderår (360 dg) betyr det at Herrens komme kan være omkring år 2041. Og Moses og Elias vil komme med trengselstiden mot Israel 7 år før dette. Altså omkring år 2034….pluss – minus (??) – *Hvis dette holder mål*, da smeller det altså om 19 år! Nå er det september 2015.

DE TO HERRENS KRIGS GENERALER

Mitt sitat ovenfor er fra Jes. 61, 2 – siste halvdel av verset, som Jesus bevisst unnlot å lese opp da han leste fra verset i synagogen i Nasaret i år 29.

Jesus kom ikke den gang for å trekke inn Den store Trengsel over Israel, men for å «..utrope et nådens år fra Herren..» – som er første halvdel av det samme verset.

Men når Gud i framtiden skal kalle Israel tilbake til seg igjen og gi dem å bli hans nasjon på jord framfor alle

andre, så blir det ikke ved å tilby dem et nådens år fra Herren, men det vil bli den tiden som Jesus unnlot å tale om i synagogen: En hevnens dag fra vår Gud. Og det er for å dra i gang dette oppgjøret med Israel at han sender ned Elias og Moses – for at ordet om hevnens dag skal bli oppfylt.

Den hevnens dag er ikke en vanlig kalenderdag, men en periode på syv år – samme periode som Dan. 9, 24-27 nevner som den 70. år-uken, og som også er samme som av Jer. 30, 7 kalles for 'En trengselstid for Jakob', og bekreftet av Jesus i Matt. 24, 21-22:

«For da skal det bli en trengsel så stor som det ikke har vært fra verdens begynnelse til nå, og heller ikke mer skal bli. 22: Og dersom ikke de dager ble forkortet (avbrutt), da ville intet menneske (i Israel) bli frelst! Men for de utvalgtes skyld (de messianske jødene i trengselstiden) skal de dager bli forkortet (avbrutt).»

Jer. 30, 7: *«Ve! Stor er den dagen, det er ingen som den. En trengselstid er det for Jakob. Men han skal bli frelst fra den.»*

Disse er lik de 144 000 12-stamme jødene i Åp. 7 – det nye Guds Israel – om hvilke det står:

«Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.» Åp. 7, 14.

Hvem er de? De er det nylige gjenreiste messianske Israel i endetiden, tolv tusen jøder/israelitter, fra hver av de tolv stammer, til sammen 144 000 som vil ha Elias og Moses som ledere i denne tiden. Og de skal regjere med Kristus i tusenårsriket (Åp. 20, 4).

I engelske bibler står det om Elias i Matt. 17, 11: *«..he shall get everything restored and ready.»* Elias skal få Israel gjenreist (restored) og gjort rede…slik at Jesus kan

komme fra himmelen.

Hva lærte Jesus sine disipler like før han fór opp, annet enn at han skulle komme og gjenreise Israel:

«De som nå var kommet sammen (og hadde hørt på Jesus i førti dager!), spurte ham og sa: Herre, er det på den tiden du vil gjenreise riket for Israel?» Apg. 1, 6.

Jesus fikk bare dette ene spørsmål etter han var ferdig med de førti dagenes undervisning til dem om Guds Kongerike i Israel. Og han svarte ikke benektende. Men bare påpekte at de ikke skulle være opphengte i tidsaspektet (de lurte på om riket ble gjenreist når Den Hellige Ånd hadde kommet, vers 5).

Med andre ord, det skal bli en gjenreisning av Israel, og derfor sender han både Elias og Moses for denne oppgaven, før han selv skal komme fra himmelen.

Det er tiden med gjenreisningen av Israel, som er tiden med Den store Trengsel. For trengselen vil innebære en renselse fra deres notoriske vantro og Kristus-forakt i historien. Trengselstiden blir også en tid der Gud skal skille de vantro jøder ut og la de straffes med døden i trengselens mange straffedommer, mens de troende jøder som kommer ut fra trengselstiden, blir frelst og går inn i riket når Jesus kommer.

Gud sender sine to vitner, sine profeter, for «…å PROFETERE i 1260 dager, kledd i sekk.» Åp. 11, 3.

Mitt første spørsmål må da bli: Profetere hva for noe?

Og mitt umiddelbare svar må da bli kun én ting faktisk: Profetere fram plagene og dommene og skrekkens gru som Gud skal kaste over Sionist-Israel i endetiden!

Elias kommer ikke for å gjenreise verden, men bare Israel. Og Den store Trengsel er selve middelet til å få dannet et

Gud velbehagelig folk for ham og gjøre dem rede for Kristus og hans regjering. Vi skal ta en nærmere titt på «Høydepunktene» for å si det slik. Bare et glimt av hvordan dette vil se ut i den virkelige verden. Det er altså ikke en full utlegning av emnet. For enkelte vil disse ting virke underlige, men for andre, som er godt inne i Guds Ord, vil det virke som kjent materiale. Men hva tror du din reaksjon ville vært om du hadde vært tilstede da Gud slapp løs sine dommedags-krefter mot Egypt da Moses bød Farao å la hebreerne gå? – Ja, nettopp! Så da går vi i gang…..

Enkelte godtroende og uvitende kristne i dag tror at Den store Trengsel er bare noe som plutselig starter opp av seg selv, ut av været, eller ved at noen gale politikere i verden drar i gang sine forskrudde ideer. Men slik blir det ikke. Denne straffe-perioden imot Sionist-Israel blir satt i gang av Herrens spesielt salvede tjenere for dette formålet, altså Moses og Elias i samråd. De kommer for å PROFETERE fram de doms handlingene som Åpenbaringsboken forteller om.

Moses i sin tid, så vel som Elias senere, ble sendt til Israels/hebreernes ledere. Moses talte til Israels eldste som representerte folket på Sinai (og før dette gikk han til hebreerne i Gosen før utgangen), og Elias ble i hovedsak sendt til den ulydige kong Akab og hans ugudelige kone Jesabel for å få dem til å stoppe Baal-dyrkingen i landet.

Dette selvsamme prinsippet vil også være i operasjon når de igjen blir sendt til Israel for å profetere. De kommer til å tale til to hovedgrupper: Israels lederskap ved statsminister og president, i Knesset; og de jødiske/israelittiske tolvstamme-folkene som blir ordnet til en stor gruppe Messias-troende, de 144 000 som vi ser i Åp. 7. Faktisk så vil det ikke bli noen ny-organisering i tolvstamme-systemet med mindre de to profetene kommer! Herodes Agrippa II sørget for å få brent hele det jødiske arkiv og slekts historikk før romerne tok Jerusalem. Så det vil trenges ekte profetsalvelse for ved Guds hjelp å ny-

organisere stammene.

Dette initiativet fra Guds side vil bli sterkt imøtegått av Israels vantro lederskap, som jo via deres Talmud religion er i full opposisjon til Kristus. Åtti prosent av jødedommen i dag er Talmud hva gjelder religion, og dermed Israels offisielle religion. Derfor vil Moses sammen med Elias begynne å profetere fram store straffedommer for å tukte dem bort fra Talmud og Kabbala, over til å bli Jesus-troende. Den ene bølgen av plager og doms tegn etter den andre, vil skylle over landet som et mørkt mareritt…det vil komme uhørte egyptiske plager og ulykker på samme måte som da Moses konfronterte Farao Ramses II i 2. Mos. 7-11.

Den store trengselstiden vil begynne med at de to repeterer profetien fra Esek. 36 i Knesset i all offentlighet:

«Herren Jesus Kristus vil nå hellige sitt store navn, som er blitt vanhelliget blant folkene i verden, det som DERE Israel har vanhelliget blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren Herren, når jeg helliger meg på DERE for deres øyne.» (v. 23).

Og en av de første plagene som blir kastet over Israel blir umiddelbart effektuert: De to profetene lukker himmelen for regn! (Åp. 11, 6). Det vil ikke regne i Israel i de 3 ½ år som de to vitnene opererer – og flere andre skremmende plager vil legges til dette. Jeg kommer tilbake til det.

HVORDAN KAN VI VITE AT DET ER MOSES OG ELIAS I ÅP. 11?

Jeg har med vilje tatt den korte gjennomgangen ovenfor, før vi nå kommer til dette. Slik finner vi også lettere at det ikke er noen annen 'Hånd til å passe hansken' – bare Moses og Elias har kapasitet og mandat til å gjøre en så dramatisk tjeneste i trengselstiden i Israel. Det behager Gud å bruke nettopp disse to kjente og prøvde profeter, som tidligere har bestått prøven i brask og bram.

Vi legger merke til at Åp. 11 ikke åpner med å tale om de to. Det begynner med å holde fram et tredje tempel – som altså ikke ennå er i eksistens – og ordlyden i Åp. 11, 1 indikerer at dette tempel er suspekt i Herrens øyne.

Johannes bes av engelen om å *«…måle tempelet og de som tilber der…»,* altså en etisk vurdering og ikke noen oppmåling av kvadratmeter. Hva er det som foregår i templet? Og antyder dermed til oss at dette ikke er legalt i Herrens øyne.

Johannes blir ikke gitt å måle forgården, for den er gitt til hedningene som skal tråkke Jerusalem under føtter i 42 måneder (3 ½ år – som er den perioden som telles inn i det man ser at de to vitnene blir drept etter at de første 1260 dager (3 ½ år) er omme. De 42 måneder er således de siste 3 ½ år av en trengselstid på i alt 7 år (Åp. 11, 2).
Men i Åp. 11, 3 blir vi presentert for de to vitnene – og viser at de skal profetere i 1260 dager – som altså er den første halvdel av de syv år med trengsel. Dermed vet vi, til tross for at vi ikke finner de omtalt før i kapittel 11, at vitnene faktisk starter trengselstiden…de er jo i gang fra dag én!

I de tre første vers av Åp. 11 har vi således en meget kort intro for de syv årene med trengsel…og dermed har Åpenbaringsboken satt tempelet midt i det hele og i fokus for det som skjer i landet i denne tiden.

En sidebemerkning er nå på sin plass, fordi noen muligens vil protestere på tanken om at dette tredje tempel er ulovlig og ikke av Gud som sådan. Det er fordi noen ikke forstår Paulus' ord i brevene…for der er det noe som er vanskelig å forstå, og som de vantro feiltolker…» (for å bruke Peters ord) – Paulus skrev jo i 2 Tess. 2, 4 om at Antikrist skal *«..sette seg i Guds tempel og utgi seg selv å være Gud».*

Men Paulus belærer her ikke om Gud og templet, men om *Antikrist og den umiddelbare situasjon* som da kommer på banen: Den antikristelige forførelsen av Israel. Og 2. Tess. 2 er skrevet i den sammenhengen – og ordene om at Antikrist setter seg i 'Guds tempel' er tiltenkt til hva folket tror om templet – altså de tror at dette er Guds tempel og at Antikrist er deres Messias. Men templet er profant og Antikrist er en falsk Messias, og tempelet blir faktisk bygget av en Kristus-foraktende jødedom og ikke på Guds befaling og med Guds velsignelse, tvert om.

Noen ivrige kristen-sionister tenker at når et slikt tempel en gang er bygd, så skal det ikke bli ødelagt slik som med det andre tempel i år 70. Men dette er feil, for i Åp. 17-18 ser vi ødeleggelsen av både templet og byen i form av dommen over Babylon skjøgen, Israel med dens by Jerusalem, som blir brent og straffet for mordene av Guds profeter og hellige i tidene.

Det var Gud som sendte Nebukadnesar i år 597 mot Jerusalem i den tredje angrepsbølgen, og brant tempelet og byen. Og dermed ble det første tempel ødelagt – enda det var Guds tempel, bygget av Salomo, Davids sønn. (Jer. 52, 12-13).

Jeg sier dette fordi jeg har hatt en del disputter og uenigheter med flere troende i denne saken. Særlig blant amerikanske og engelske troende, som er så bastante i dette med Israel og de framtidige hendelser i trengselstiden.
Det tredje framtidige tempel blir brent som en avslutning av trengselstiden, og avslutter det tredje ve-rop i Åpenbaringsboken. De to vitners død i Åp. 11, avslutter det annet ve-rop (idet byen rammes av jordskjelv umiddelbart). Dermed vet vi at det ligger 3 ½ år mellom det annet og det tredje ve-ropet! Jeg kommer tilbake til dette.

Esek. 47 forteller ut fra et nytt tempel som er bygget i forbindelse med at Jesu gjenkomst har funnet sted, og det er Herren som har overoppsyn med dette 'On Site'. Vers 21 spes.

Moses og Elias kan ikke komme før det er blitt bygget et tredje tempel – for dette er sentralt i Den store Trengsel, og byen for øvrig.

Etter oversikten gitt i Åp. 11 og de tre første versene, får vi et viktig bilde i Åp. 11, 4 – en pekepinn på hvilke disse to vitnene kan være – fortalt faktisk i et jødisk 'Stamme språk'…en privat måte å tale på som synes bare å være for innvidde jøder og absolutt ikke for oss utenforstående hedninger. Språket selv angir at dette er for insidere kun. Derfor nevnes for eksempel ikke navn og liknende, ganske enkelt fordi at en velutdannet jøde vil umiddelbart forstå hvilke to profeter det her er snakk om. Vi leser:

«Dette er de to oljetrær og de to lysestaker som står for jordens Herre.»

En noenlunde vel utdannet jøde vil umiddelbart skjønne hvem det er snakk om. De vet alle om hva 1. Kong. 17, 1 taler om Elias som kom foran Akab for å stenge himmelen for regn.

«Og tisbitten Elias, en av dem som var flyttet inn i Gilead, sa til Akab: Så sant Herren, Israels Gud lever, han som jeg tjener (i engelske bibler, before Whom I stand) Det skal i disse år ikke komme dugg eller regn uten etter mitt ord.»

Det er bedre oversatt i engelske bibler, for det står at de *'Stod for Herren'* – altså de tjente for Guds åsyn.

Det samme sies om Moses i Salme 106, 23:

«..Moses hans utvalgte, stilte seg i gapet for hans åsyn…».

Så både Elias og Moses er slike som står for Guds åsyn. Og de er i dag i live, og de viste seg for Jesus og talte med ham om hans bortgang – og antakelig også hans gjenkomst – Matt. 17.

Nedenfor skal vi lære at plagene og doms handlingene i Åpenbaringsboken har mange fellestrekk med de egyptiske

plager vi leser i 2. Mos. 7-11, og straffen mot Akab i 2. Kong. 17. Moses gjorde vann til blod, Elias stengte himmelen for regn, – Moses slo Egypt med svære haglstormer som knuste alt i landet, og Elias fikk ild som falt fra himmelen…for å knuse de onde Baal-profetenes virksomhet. Moses fikk overnaturlig matforsyning til seg og folket, og Elias fikk likeså overnaturlig mat via enken i Sarepta.

La meg også påpeke at Moses og Elias nevnes i samme åndedrett i Mal. 4 – hvilket ikke er noen tilfeldighet.

Ikke til å undres over at de to ble sendt til Jesus for å profetere til ham om korsfestelsen og oppstandelsen mv. (Matt. 17, 3; Luk. 9, 30-31). Hvorfor var ikke Gud bare innstilt på å sende ned Moses alene? Skulle ikke dette holde? Nei, for Gud ville ha som vitnesbyrd for Jesu framtidige komme, at de to profetene vil være involvert når tiden nærmer seg for Herrens gjenkomst! Derfor ble de to sendt – ikke bare for å tale til Jesus, men som presedens for at de igjen skulle stå sammen i en oppgave for Israel.

Det er også et annet element vi må ha med, og det er at *de kalles for vitner*. De er altså øyenvitner til Jesus på den ene siden, og på den andre, de skal derfor vitne om ham til endetidens Israel. Det er altså ikke nok å bare være profeter. Og da står vi kun tilbake med Elias og Moses – bare disse av GTs profeter, var i kontakt med Jesus og var således hans vitner. Ingen andre profeter passer på dette krav til at de to i Åp. 11 sies både å være vitner og profeter.

Det er intet behov for at Åp. 11 skulle si rett fram: Disse er Moses og Elias. For selve den korte beskrivelsen gjør at en jøde uten videre vil forstå at slik er det. Det er bare oss vriene og uregjerlige hedninger, til tross for at vi tror Kristus eventuelt, som har problemer med å forstå Åpenbaringen rett.

Gud har navnene allerede, ikke bare på sine vitner, men også på sine fiender: Antikrist, Den falske Profet, og hvilken statsminister og hvilken president i Israel som vil stå Moses og Elias imot når de kommer. Men boken nevner allikevel ikke deres navn. Det er ikke navnene som er det viktige, men hva disse personene står for og hvilken rolle de har i trengselstiden. Dette må vi bare ta til etterretning.

Men i rettferdighetens navn, det skal nevnes at Mose navn forekommer ett sted i Åpenbaringsboken, og blir ofte oversett. Bibelverset avslører også at Moses har kopling til de 144 000, som jo vil være Mose disipler, og Elias sine likeså:

Åp. 15, 3 (ref. Åp. 14, 1-3): *«De synger Guds tjener Moses' sang, og Lammets sang (dette er Salme 119, som ble sunget fra under nattverden), og sier: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud du Allmektige! Rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge.»*

Det er bare slik Gud og Den Hellige Ånd har bestemt at Skriften skal være; det ble gitt Johannes å skrive ned slike ting og hendelser som best var egnet til å kunngjøres i tegn, symbolisme og profetiske utsagn i kombinasjon.

Når Moses og Elias kommer, vil Israel få forklart for seg alt av vesentligheter fra Åpenbaringsboken og øvrige profetbøker – i det de vil tilby Israel Den nye Pakt i Jesu blod og Herrens gjenkomst – og de vil byde Israel omvende seg til Kristus, for ellers vil Gud sende verre og verre straffedommer mot nasjonen!

Åpenbaringsboken er i helhet skrevet til den messianske forsamling som får Kongeriket tilbudt seg påny i endetiden (Åp. 1, 1).

UENIGHETEN OM DE 42 MÅNEDER OG DE 1260 DAGENE.

De 1260 dagene med de to vitnene i Åp. 11, 3 utgjør som nevnt den første halvdel av den 7-årige trengselstiden i Israel.

Jeg vet om den uenighet som har eksistert i kristenheten om de 3 ½ år nevnt som de 1260 dagene, samt også de 42 måneder i Åp. 11. Men jeg vil bevise at dette er en inndeling for å vise at det er to perioder på 3 ½ år hver som da utgjør til sammen 7 år. Og de 1260 dagene med vitnene er de første 3 ½ år av trengselstiden, og de 42 måneder er siste halvdel. Allerede har jeg påpekt at det går 3 ½ år mellom det annet ve-rop like etter (tre og en halv dag) at vitnene blir drept av Antikrist, og til vi kommer til det tredje og siste ve-rop i Åp. 18 i det vi leser om sjøfolkene som roper vé over Jerusalem og brannen der (v. 16).

Fordi vi ser straks etter dommen over Babylon skjøgen, så får vi Jesu gjenkomst i Åp. 19, 11. Derfor vet vi at det er tre og et halvt år mellom de to siste ve-ropene. Det siste ve-ropet er klimakset med de syv vredeskålene som tømmes ut. Åp. 15, 6-8.

Åp. 11, 14 sier tydelig at det annet ve er over i det vi ser Jerusalem rammes av jordskjelv når de to vitner oppvekkes fra de døde og rykkes inn i himmelen, fra gaten i Jerusalem.

Vi forstår lett at det ville være umulig at de 1260 dagene med de to vitner kunne være den siste halvdel av trengselstiden, simpelthen fordi at vi har «Bautasteinene» – nemlig ve-ropene som markører. Etter at de to vitnene dør, som hadde 1260 dager til å profetere først, så finner vi at ennå gjenstår de syv vredeskåler samt det tredje ve-rop. Trengselen er altså ikke slutt med de to vitnenes død! Og vi deretter leser oss fram til den ultimate dom over Jerusalem i Åp. 17-18 der vi finner det siste ve-rop i det Jerusalem blir brent – og tempelet er blitt overgitt til hedningestyrker, i den tid som kalles 42 måneder – tiden med Antikrist som en despot og morder som dreper jøder som ikke

bøyer seg for ham. Dermed vet vi nøyaktig hvor i tidsbildet vi befinner oss i forhold til de syv år med trengsel, kalt 'Hevnens dag fra vår Gud' i Jes. 61, 2.

Trengselstiden kan faktisk ikke starte uten at først disse to profetene viser seg i Israel og oppsøker Knesset for å advare mot det som nå kommer. Det har alltid vært Guds faste prinsipp å advare før han sender sine veldige dommer.

Åp. 11 og de to vitnene er helt essensielt for i det hele tatt å kunne forstå Åpenbaringsboken rett.

Trengselen kommer ikke bare fordi det står om den i Åpenbaringsboken, men den kommer fordi den blir både fysisk og åndelig profetert fram og advart om gjennom Moses og Elias som taler til Israels lederskap og folket. De kommer til å true med konkrete plager og straffedommer som kommer dersom Israel ikke omvender seg til Jesus Kristus. På samme måte som da Elias konfronterte Akab, og Moses konfronterte Farao Ramses II. Den ene plage etter den andre.

Jesu omtalte disse tukteplagene både som det og som tegn, og sa:

«Og det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner. Og på jorden (les: i landet) skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenninger bruser.. Mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som skal komme over landet (jorden, er feil oversatt). For himmelens krefter skal rokkes.» Luk. 21, 25-26.

Vers 25 viser effektene av at asteroider treffer Middelhavet og skaper enorme flodbølger (tsunamier) – og Åp. 8 forteller at 1/3-del av skipene blir senket av bølgene. Asteroider er i høyeste grad i bildet der Jesus nevner at himmelens krefter skal rokkes.

Åp. 8, 8-9: *«..og noe som lignet et stort brennende fjell ble kastet i havet. Og tredjedelen av havet ble til blod. Og*

tredjedelen av de levende skapninger i havet døde, og tredjedelen av skipene ble ødelagt.» Dette skjer når den andre domsbasun lyder – med andre ord før de to vitnene i Åp. 11 blir drept.

Så Jesus talte ikke om orkaner eller storm til havs som får bølger til å slå mot havner og kyst, nei – det er asteroider og større meteoritter som treffer Middelhavet – kanskje med en kraft tilsvarende 20-30 megatonns hydrogenbomber…og flodbølger på 20-30 meters høyde dundrer inn mot Israel og

ødelegger Tel Aviv og andre steder. Gud alene vet. Dette blir ikke noe vakkert syn når det inntreffer. Men Moses og Elias vil først profetere om hendelsen for å advare Israel, og formane dem til å tro Kristus og vende om. Folk vil bli grepet av skrekk og gru nettopp fordi profetene konkret taler om disse straffe-plagene, *slik at folk i gru forventer og gruer for at det kommer over dem.* Ikke bare Israel blir truffet av disse bølgene, men antakelig flere av nabolandene i det indre Middelhavet blir rammet i større eller mindre grad.

Profetene vil gå i detaljer om den neste forventete plagen som skal kastes på Israel fordi de ikke ville høre etter. Og gruen og skrekken og redselen griper enda mere om seg…og glir over til blind panikk og galskap.

Vi skal gjøre jamføringer mellom plagene i 2. Mos. 7-11 og de straffedommer som rammet Egypt, og de tilsvarende som vi finner i fra Åp. 6 og videre, med de tre syvere: Syv segl, syv basuner og syv vredeskåler, samt de tre nevnte ve-ropene.

Slik Farao stod imot Moses, og Akab stod i mot Elias, slik vil Israels ledere i endetiden stå Elias og Moses imot når de kommer og taler til dem om Jesus som Messias. Og dermed vil det utløses en ny runde med plager og straff, alt i henhold til den motstand Israel gir de to profetene. Og jeg blir minnet om Stefanus' tale i Apg. 7, 51 der han refser sin tids Jesus-fornektere;

«Dere stivnakker og uomskårne på hjerter og ører! Dere står alltid Den Hellige Ånd imot – som deres fedre, så også dere!»

Moses og Elias kan nok komme til å gjøre Stefanus' ord til sine!

Det blir slike straffeplager at vi leser i Åp. 16, 9-11 om et rasende innbitt jødisk folk som forbanner Herrens navn og spotter:

«Og menneskene brant i svær hete, og spottet Guds navn, han som har makt over disse plager. Og de omvendte seg ikke til å gi ham ære. 10: Og den femte engelen tømte sin skål ut over dyrets (Antikrist) trone. Og dets rike ble formørket, og de tygget sine tunger i pine. 11: De spottet himmelens Gud for sine piner og for sine byller, men de omvendte seg ikke fra sine gjerninger.»

Så det er åpenbart at de tidligste plagene som blir kastet mot Israel når de to profetene lukker himmelen for regn og gjør vannene om til blod, langt fra er nok til å skape ærefrykt for Kristus. Derfor vil straffedommene bare tilta, inntil landet er bortimot knust og revet ned, bit for bit.

Det blir ikke de to vitnene som kommer til å avslutte trengselstiden; dette blir utført av Kristus selv i det han kommer fra himmelen slik han varslet i Matt. 24, 21-22 – for hvis ikke så ville alle i Israel omkomme i Den store Trengsel.

Når Gud enten starter noe av stor viktighet for Israel, eller han avslutter noe, så åpenbarer han sitt lønnlige råd først for sine profeter (Am. 3, 7).

Det behaget Gud å bruke sin profet og apostel Paulus til å proklamere dom over det vantro Israel for dets harde motstand mot Kristus i hans tid, slik vi leser av Apg. 28, 25-28 – der vi ser Israels fall bort fra Gud. Dette fallet skjedde ikke bare ut av tynne været, men Gud hadde en apostel som kunngjorde for Israel sine dommer; og i år 70 ble landet ødelagt og jødene spredt for all verden.

Når så Gud vil gjenoppta sitt profetiske program for Israel i endetiden, som ikke er langt inn i framtiden, starter han opp en hel serie med hendelser og dommer ved å sende sine to utvalgte og garvete profeter for dette strenge oppdraget, altså – Moses og Elias i samråd.

Gud kan nok ikke se seg i stand til å sende noen ferske nye «Profeter» – hvor skulle han i så fall ta disse fra? Det har ikke vært profeter på jord siden apostlene, og det folk han alltid har kalt ut profeter fra, Israel, er frafalne fra Gud og ute av stand til å høre fra ham.

Og Bibelen vitner til oss at bare Elias og Moses finnes i live av de profeter som Israel har hatt i historien. Derfor blir det å sende disse to. Som nevnt så er det skapt presedens allerede for dette. Og de fleste av plagene vi leser i Åpenbaringsbokens 'Tre syvere' og de tre ve-ropene, er av slik art som en også kan finne fra Elias og Mose tjeneste i gammel tid. De har erfaring nettopp fra en slik streng profettjeneste.

De vil stå fram for Israels ledere i Knesset og si fra hva som kommer, hvorfor det kommer, og i samme åndedrett be dem alle å omvende seg til Jesus Kristus.

Kanskje – og mest sannsynlig, er dette første gang at du får forklart Åpenbaringsbokens riktige hendelsesforløp for deg

hva gjelder Den store Trengsel i Israel? De fleste av bibellærerne som har syslet med Jesu gjenkomst og endetids-profetiene, har dessverre ikke vært oppmerksomme nok på viktigheten av de to vitnenes nærvær i Åp. 11, og ikke helt forstått at disse er helt avgjørende Guds menn for hele trengselsforløpet. De er plassert midt oppe i det hele – de fungerer nærmest som slik navet fungerer i et hjul. Jeg kan ikke nok få understreket hvor viktig det er for bibelleseren at vi holder oss til en slik forståelse, for dette åpner opp hele Åpenbaringsboken og gjør at det blir oversiktlig det hele!

Det er derfor i denne sammenheng viktig å ta en titt på den tjenesten de hadde gammel tid.

MOSES FORAN FARAO RAMSES II

Før vi ser på Mose handlinger i 2. Mos. 7-11, så la meg i korthet nevne at Elias kom foran kong Akab på samme måten som Moses for Farao. Elias brukte straffetegnet med å stenge himmelen for regn.

Jeg skal ikke sitere alle vers i 2. Mos. 7-11, men benytte utvalgte passuser for å poengtere fakta og understreke sammenhengen som gjelder.

Og før vi ser på tekstene i 2. Mos. – la meg også påminne oss om at Gud har plassert disse to vitnene i Åp. 11 tidsmessig fra 'Dag 1' – de profeterer jo i 1260 dager, som er de tre og et halvt første år i den syv årlige trengselstiden. For intet av alle de plager vi ser vil kunne skje uten at de to profetene starter det hele opp ved å profetere plagene. Gud sender dem til Knesset for å advare lederne, før han utløser de grufulle plage-tegnene imot nasjonen. Dette er det av største viktighet for

oss å kunne fatte og forstå, dersom vi overhodet ønsker å forstå Åpenbaringsboken. FOTO: Knesset i Jerusalem.

Gud lot ingenting skje med Egypt uten at Farao først var blitt advart av Moses og Aaron og bedt om å føye seg etter Guds ord gitt dem.

Om vi teller opp tegnene/plagene som Moses kastet mot Egypt, inkludert de første mirakel-tegnene med staven gjort til en slange samt Mose hånd gjort spedalsk og omvendt, finner vi i alt 12 tegn/plager.

Dette er interessant. For vi husker vel, håper jeg, 1. Kor. 14, 21-22 hvor Paulus taler om tegn gitt for det vantro Israels skyld, slik at de skulle tro apostlene? Israel hadde alle de foreskrevne tegnene vist for dem i tiden med apostlene i årene 32 til 62 e. Kr. Da de forkynte for landet tilbudet med å få Guds Kongerike på jord med Jesus som kongen (Messias). Denne perioden – av Jesus opprinnelig kalt for 'Et velbehagelig år fra Herren' (Jes. 61, 2 første del) – kan ikke Israel få om igjen, for den ble gitt dem om igjen med de tretti år som løp etter Jesu korsfestelse og oppstandelse, og som vi har i historieboken Apostelgjerningene. Jesus talte om 'Ett ekstra år' for det fruktløse fikentreet, Israel, i Luk. 13ff. Slik at Herren ikke skulle la treet bli hugget ned. Men dette ekstra året, på tretti år – tilsvarende Jesu livslengde her nede gitt om igjen, ble nytteløst. Israel ville ikke omvende seg, og derfor Paulus' avskjedsord til dem på Guds vegne i Apg. 28, 25-28. De falt helt fra Gud som nasjon, og har siden ikke vært hans folk.

Nei, det blir ikke noen ny nådeanledning for Israel. Nå kommer i stedet straffen og plagene som rommes i 'En hevnens dag fra vår Gud' – siste del av Jes. 61, 2 som Jesus unnlot å lese i synagogen i Nasaret. Israel kan takke seg selv for sin ugudelighet og trass mot Kristus! De har hatt så mange og lange anledninger i historien, og står uten unnskyldning.

Kristne som er lite kyndige i Bibelens ord rett fordelt, vil ofte protestere mot tanken om enda en omgang med straff – de tenker ikke minst på nazi-tiden og Hitler. Og de samme vil også peke tilbake mot år 70 da romerne ødela landet, og mene at nå er det virkelig nok.

Men Bibelen forteller oss klart at krigsårene 66-70 e. Kr. ikke var det samme som den profeterte 'Hevnens Dag fra vår Gud' i Jes. 61, 2. Den dag går igjen hos flere av profetene etter Jesajas tid, bl.a. Sakarja, og han sier tydelig at denne hevnens dag, trengselstiden for Israel, også kalt 'Herrens dag' skal avsluttes ved at Herren kommer fysisk ned på Oljeberget hvoretter toppen deler seg i to og det blir en ravine, en trang dal ned imellom. Herren kom ikke ned på Oljeberget i år 70 – tvert imot, romerkrigen glimret med Herrens totale fravær!

Jeg har henvist til Esek. 36, 23 om at Herren skal hellige sitt store navn imot det vantro og Guds-bespottende Sionist-Israel, fordi de har i utlendighetstiden brukt tiden til å vanhellige Jesus Kristus. Talmud-bøkene beviser dette. Trengselstiden blir en tid der hedningenasjonene skal være skrekkslagne tilskuere til hvordan det går med et folk som i århundrer vanærer Kristi navn!

Esek. 36, 19 tar utgangspunkt i tiden fra år 70, da de ble spredt i hele verden:

«Jeg spredte dem blant folkene (altså ikke bare i Babylon, men mange andre land, etter Babylon tiden), og de ble spredt omkring i landene. Etter deres ferd og deres gjerninger dømte jeg dem.»

Egypts plager var som følger:

- Vann gjort til blod – 2. Mos. 7, 20-25.
- Frosker infiserte landet – 2. Mos. 8, 2-14.
- Svære myggsvermer – 2. Mos. 8, 16-18.
- Blodsugende fluesvermer – 2. Mos. 8, 21-32.

• Buskapen døde – 2. Mos. 9, 3-7.
• Byllepest på mennesker og dyr – 2. Mos. 9, 9-11.
• Gresshoppe svermer av uhyrlige proporsjoner – 2. Mos. 10, 4-15.
• Svær haglstorm og lynild – 2. Mos. 9, 18-26.
• Dødsengelen drepte alt førstefødt av dyr og mennesker – 2. Mos. 11, 5-10; 12, 29.

Slik finner vi da at det var hele ti store egyptiske plager som Gud lot komme over dem for å få dem til å gi slipp på de hebraiske slavene.

Av disse plagene, finner vi en rekke tilsvarende i Den store Trengsel, og som jeg alt har antydet ovenfor.

Hadde bare Farao latt hebreerne gå fra og med at Moses viste ham slange-tegnet med staven, ville Egypt sluppet denne store alt-ødeleggende landskatastrofen. På samme måte i aposteltiden: Hadde bare Israel tatt imot Jesus og latt seg døpe i vann, så ville ikke Gud latt romerne ødelegge dem i år 70.

Både slange-tegnet og dette med Mose hånd som ble spedalsk, ble også gitt for at hebreernes eldste og ledere skulle forstå at Gud virkelig hadde sendt Moses. De trodde, men allikevel motvillig. Særlig sinte ble de da egypternes slavedrivere begynte å kreve at hebreerne selv skulle gå ut på marken og samle strå til tegl-verket deres. Dette innebar en øking av byrden som allerede var stor nok. Mange begynte da å klage og tvile på Moses.

Når vi ser på trengselstiden slik den vises i Åp. 6 og utover, så finner vi mange av de samme plagene som den gang rammet Egypt. Vi kjenner igjen slike ting som hagl storm og lynild, byllepest, vann til blod, stort egyptisk mørke, og som i Elias' tilfelle ser vi også at himmelen lukkes for regn. Vi ser også at Israel skal rammes en overnaturlig og uhyggelig gresshoppesverm – ikke vanlige sådanne, men uhyrer

fra Abyss mørket, det vil si ute fra verdensrommet. De skal med sine skorpion-brodder stikke de som følger Antikrist i fem måneder, slik at de vil søke døden, men døden flyr fra dem og de må bære den uutholdelige pinen (Åp. 9, 3-11).

Før vi tar en mer nøye gjennomgang bør vi ha med ordene fra Moses i 5. Mos. 28, 61:

«Alle andre (egyptiske) sykdommer og alle andre plager, som det ikke står skrevet noe om i denne lovens bok, skal Herren la komme over deg, til du er ødelagt.»

Moses var den første av profetene som talte om den framtidige store trengselen som skulle ramme Israel dersom de ikke hørte på Herren deres Gud (Kristus). Og disse plagene og «sykdommene» som Moses advarte om som ikke var skrevet i hans lovbok – de er i stedet skrevet i Åpenbaringsboken. De finnes som nevnt i hovedsak under de 'Tre syvere', de syv segl, syv basuner og syv vredeskåler, samt de tre ve-ropene.

Og selv om vi ikke får vite om Moses og Elias før i Åp. 11 – ser vi at Gud har plassert dem midt i sentrum av det hele, som et åndelig nav.

PLAGENE SOM KORRESPONDERER MED 2. MOS. 7-11.

Den første plagen som treffer Israel etter at Moses og Elias har stått fram i Knesset (FOTO: Plenum salen i Knesset), er plagen med at vann blir til blod 'Som av en død mann' sier Johannes. Denne plagen går aller først, likesom den gikk først da Moses konfronterte Farao.

Og hvilket blinktreff av et tegn og en plage: De blir dermed minnet i en dømmende form, om det blod som Kristus engang

måtte late på korset da de korsfestet sin egen Messias. Derfor leser vi:

«Disse to vitnene har makt til å lukke himmelen, så det ikke faller noe regn i de dager de er profeter. Og de har makt over vannene, til å gjøre dem til blod, og til å slå jorden (les: landet) med alle slags plager så ofte som de vil.» Åp. 11, 6.

Beskrivelsen av trengselen som det framkommer av de 'Tre syvere' og de tre ve-ropene, er ikke nødvendigvis i en kronologisk rekkefølge – men heller for å speile hvilke enorme straffedommer som kommer over dem i henhold til de profetier de to bærer fram for dem. Noen av plagene er nevnt flere ganger, og kan gi inntrykk av overlapping. Allikevel kan plagene som nevnes mere enn en gang allikevel komme flere ganger. Jeg lar døren stå på gløtt for en slik mulighet. Dette kan bety at vi har for oss flere jordskjelv, flere asteroider som faller fra rommet og utløser katastrofer i Middelhavsområdet osv. Vi skal se mere på disse ting etter hvert.

Jeg er av den mening at både vann til blod, samt at himmelen stenges for regn, begge inntreffer samtidig – og på denne måten vil de to profetene vise Israel at de må tas på ramme alvor. Legg merke til at dette har å gjøre med vannforsyningen i Israel. Og slik vil de kunne gi akutt vannmangel helt fra første minutt! Det er hva vi kan kalle for sjokkbehandling i reell forstand. FOTO: Maleri av E.S. Fields, hentet fra Mose konfrontasjon med Farao.

Dette er selve roten til den hungersnød som avspeiles i Åp. 6, 6-8 – ikke bare borgerkrig i Israel men total mangel på vann. De kan bare få vann dersom utenforstående, som f.eks.

FN, prøver å sende inn vann. Men noe slikt finner vi ikke omtalt og kan derfor ikke regne med dette.

La meg se hvilke blant kristen-sionistene i verden som vil stå fram på Israels side i dette endetids-slaget i Den store Trengsel. Bare de dumdristige ville våge å ta parti med Israel i denne Herrens hellige krig i det han vil straffe den Kristus-fornektende nasjonen én gang for alle. Hvordan har det seg at slike støtter Israel i vår tid, men nok ikke våger å stille seg på deres side når det blir alvor?

Haglstormen på Faraos tid gjorde så stor skade at vi leser:

«Haglet slo ned alt som var på marken i hele landet Egypt, både folk og fe. Alle vekster på marken slo haglet ned, og alle markens trær brøt det i stykker.» (2. Mos. 9, 25). FOTO: Maleri av hagl-stormen i Egypt.

Åp. 8, 7 – idet den første av de syv basunene blåses – forteller om en haglstorm og lynild…blandet med blod:
«…og det kom hagl og ild, blandet med blod, og det ble kastet ned på jorden (les: landet). Tredjedelen av (landet) ble oppbrent, og tredjedelen av trærne ble oppbrent, og alt grønt gress ble oppbrent.»

Da Egypt ble straffet, var dette den syvende plagen. Og her vil det treffe Israels land som den fjerde plagen (etter først å ha fått byllepest, Åp. 6, 8) – fordi Moses og Elias vil betrakte og konstatere at Israel ikke vil omvende seg og gi Kristus ære. Tvert imot, de begynner i stedet å tale blasfemisk om ham! (Åp. 16, 9 og 11). Så de kommer fram for

Knesset enda en gang og påpeker hvilke plager de alt har fått over seg – vann til blod, intet regn fra himmelen, byllepest – og så legger de til dette, og profeterer at Kristus nå vil la regne svære hagl stener fra himmelen. Åp. 16, 21 sier om disse: «..hagl så svært som hundre pund ned på menneskene…» – engelske bibler bruker betegnelsen 'Talents' – og omregnet i kilo blir dette da cirka 25 kilos hagl! Nok til å knuse seg vei og ødelegge alt det treffer, inkludert gjennom vanlige hustak.

Profetene vil si til Knesset:

«Dere har en frist på ett døgn til å søke tilflukt, dere selv og buskapen deres. Og har dere garasje, så sett bilen inn der. Hvis noen av dere er utendørs når stormen treffer i morgen, vil deres liv være over!»

Noe i den stilen, skal vi tro hva Moses sa til Farao i 2. Mos. 9, 18-19:

«Se, jeg vil på denne tid (om morgenen) i morgen sende et forferdelig haglvær, som det aldri har vært maken til i Egypt fra den dag det ble til og inntil nå. 19: Så nå, gi befaling om å føre i skjul din buskap og alt du har ute på marken! Alt folk og fe som er ute på marken og ikke har kommet seg i hus, på dem skal haglet falle, og de vil dø.»

I Faraos tilfelle gis det ingen vekt-angivelse på haglet, slik som i Åpenbaringsboken. Men i beskrivelsen av effekten i Egypt, finner vi at selv trær hadde blitt splintret og knust – så det må ha vært av en vesentlig og livsfarlig tyngde (2. Mos. 9, 25).

Problemet med å tale til et vantro folk, slik som Israel i Den store Trengsel, vil være som da Moses talte til Farao – slettes ikke alle hadde etterkommet pålegget om å komme seg innendørs, og dermed finner vi at både folk, buskap og vegetasjonen – alt sammen ble knust:

«…slo ned ALT som var på marken i hele landet Egypt, BÅDE FOLK OG FE. ALLE VEKSTER på marken slo haglet ned, og ALLE MARKENS TRÆR brøt det i stykker.» (2. Mos. 9, 25). Verset tar seg litt mer skremmende ut når jeg framhever visse fakta!

PLAGENE SOM IKKE VAR SKREVET OPP I MOSELOVENS BOK.

Jeg vil igjen minne oss på hva jeg skrev ovenfor angående det mandat og den kraft som ble gitt Moses og Elias, i egenskap av å være Guds generaler i hans hellige krig:

«…makt…til å slå (landet) MED ALLE SLAGS PLAGER, så ofte de vil.»

Hvorfor står det slik? Fordi de vil være nødt til å bedømme og betrakte Israels reaksjoner etter hver plage som kastes på dem, for å se om viljen til å omvende seg vil begynne å gjøre seg gjeldene. Dersom de møter plagene ved fortsatt å stå de to vitnene imot ved å spotte Kristus eller å prøve å drepe vitnene, så vil de profetere enda en runde med svær – og i tillegg – økende straff, den vil bli verre og verre, akkurat slik vi leser i Åpenbaringsboken. De vil oppleve å bli brent, skåldet og slått, knust og moset og stukket og pint; det er ikke noe 'Velbehagelig nådens år fra Herren' – men en hevnens dag. De vil bli slått i henhold til det mandat vitnene var gitt: Med alle slags plager, så ofte de vil.

Om ikke helt til sinnssykdom, så i allfall til vanvidd: «Herren skal slå deg med Egypts byller (byllepest), med svulster og med skabb og med utslett som ikke kan leges. 28: Herren skal slå deg med VANVIDD og med blindhet og med forvirring av ditt sinn.» (5. Mos. 28, 27-28).

Luk. 21, 26 trengs å bli sitert igjen:

«Mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som skal

komme over (landet). For himmelens krefter skal rokkes.» (De vil gripes av gru og skrekk ettersom de får høre **hva vitnene forutsier** skal inntreffe av plager!)

I denne grusomme perioden for det ugudelige Kristus-bespottende jødefolket i landet, skal de også få erfare at ingen bare kan ta seg til rette og prøve å drepe de to vitnene, og tro at de skal slippe unna med slikt. Nei, enten vi snakker om politi, militære, eller andre grupper i Israel – så vil de skrekkslagne oppleve at de brennes opp i kraftige lynblaff og brak…og rett og slett forsvinner helt! Åp. 11, 5 forteller bryskt:

«Dersom noen vil skade dem, da går det ild ut fra munnen deres (les: på deres ord) og fortærer fiendene deres. Ja, om noen (og det blir altså de som angriper dem) vil skade dem, skal han drepes på denne måten.»

Jesus refset noen av sine disipler i hans tid, for at de ønsket å nedkalle drepende ild fra himmelen over noen samaritanere som nektet dem å komme til deres by. Han visste at det i hans tjeneste ikke var gitt å komme med straffedommer, men det var et velbehagelig år fra Herren. Men så fort vi er i Den store Trengsel, slik vi leser i Åpenbaringsboken, er det blitt 'En hevnens dag fra vår Gud' – og DA skal det komme ild og straffedom over det ugudelige Israel. I mengder og av en slik art at det aldri før har vært maken, og heller ikke siden skal inntreffe.

La oss lese om at vann blir omgjort til blod – og vi vil se at de vanskeligheter og trengsel dette innebærer er svært så alvorlig – ja helt katastrofalt og mer omfattende enn da Moses gjorte dette innfor Farao:

I Åp. 16, 3-7 får vi skrekkscener av ufattelige dimensjoner, for vi leser om død og fordervelse i svært omfang:

«Og den andre engelen tømte sin skål ut i (Middelhavet). Det ble til blod som av en død mann, og ALT LIV I HAVET DØDE. 4:

Den tredje engelen tømte sin skål ut i elvene og vannkildene, og de ble til blod. 5: Og jeg hørte vannenes engel si: Rettferdig er du fordi du har dømt slik, du som er og som var, du hellige. 6: For blod av hellige og av profeter har de utøst, OG BLOD GAV DU DEM Å DRIKKE, de er det verd. 7: Og jeg hørte alteret si: Ja, Herre Gud, du Allmektige. Sanne og rettferdige er dine dommer.»

Herrens rettferdighet blir påpekt i dette, fordi Moses og Elias har hele tiden latt Israel få en sjanse til å omvende seg. De kunne altså ha stoppet plagene, ved deres omvendelse til Kristus. Men de står hardnakket imot Herren, og dermed er dommene absolutt rettferdige og ikke uforholdsmessige.

Her ser vi også at vannene blir gjort til virkelig blod…som av en død mann.. og altså ikke bare vann med rød farge i. Det påpekes at Israels synder i historien rettferdiggjør at de gis 'Blod å drikke' slik vi leste. For de har utøst de helliges blod i historien, og må betale for dette. Esek. 36 viser jo oss også tydelig at Herren hevner sitt hellige navn i denne trengselstiden. Israel i atspredelsen i historien har vanæret og tråkket på Jesu navnet, og må betale en dyr men rettferdig pris for dette!

Som om ikke de ovennevnte plagene vil være nok til å få dem omvendt til Kristus – så leser vi i Åp. 9 der vi ser at grusomme og farlige alien-monstre i en hybrid type gresshopper kommer ned fra verdensrommet og plager Israel i fem måneder.

Dette er i en stor grad vanvidds-lesning. Disse stikkende angripende monstre og vanskapninger med haler som en skorpion, og ansikter som et menneske, kommer fra avgrunnsdypet ute i verdensrommet (Abyss). Det er ikke fra jordens indre. Her er beskrivelsen gitt oss av

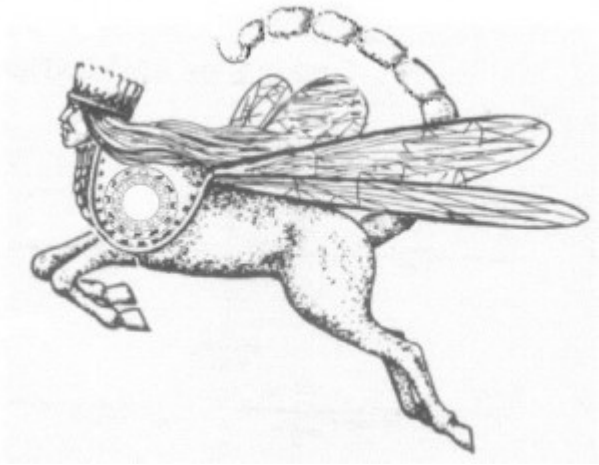

Johannes i Åp. 9, 3-11:

«Ut av røken kom det gresshopper (i landet). Det ble gitt dem makt, slik som skorpionene (i landet) har. 4: Det ble sagt til dem at de ikke skulle skade gresset (i landet) eller noe annet grønt, heller ikke noe tre, men bare de mennesker som ikke hadde Guds segl på sine panner. 5: Det ble ikke gitt gresshoppene å drepe dem, men å pine dem i fem måneder. Og pinen de voldte, var som pinen av en skorpion når den stikker et menneske. 6: I de dager skal folk søke døden, men de skal ikke finne den. De skal stunde etter å få dø, men døden skal fly fra dem. 7: Gresshoppenes skikkelse var likesom hester, rustet til krig. På hodene hadde de likesom kroner, lik gull. 8: De hadde hår likesom kvinnehår, og tennene deres var som løvetenner. Og deres ansikt var som menneskers ansikt. 9: De hadde brynjer likesom jernbrynjer. Og lyden av vingene deres var som lyden av vogner når mange hester løper til strid. 10: De har haler med brodder som skorpioner, og i halene ligger deres makt til å skade menneskene i fem måneder. 11: Til konge over seg har de avgrunnens engel. Hans navn er på hebraisk Abaddon, på gresk har han navnet Apollyon.»

De overnaturlige gresshoppe-monstrene skjer under det første av de tre ve-ropene – som da betyr at dette skjer mens ennå de to vitnene er i tjenesten. For vi ser at vitnene drepes og gjenoppstår og idet Jerusalem rammes av jordskjelv den

tredje dagen, sies det at det annet ve-rop er over. (Åp. 9, 12).

Her er en liten oversikt over plager og dommer i Åpenbaringsboken, men som ikke finnes i Moselovens bøker:

• Asteroider eller meteoritter faller fra rommet, himmelen mørkner og øyer i Middelhavet rokkes/forandres, likeså fjell i området. – Åp. 6, 13-14.
• Stort jordskjelv – Åp. 8, 5.
• Ny runde med asteroider over Middelhavet, og tredjedelen av skipene synker – Åp. 8, 9.
• Asteroider treffer elver og innsjøer og gjør vannet giftig slik at de som drikker dør – Åp. 8, 11.
• En tredjedel av sollys og månelys forsvinner – Åp. 8, 12.
• Svært jordskjelv i Jerusalem etter profetenes himmelfart, 7000 blir drept og en tiendedel av byen faller i grus – Åp. 11, 13.
• Ekstrem sol hete, tillates å brenne og plage Antikrist-tilhengerne i landet, og folket spotter og driver blasfemi mot Herrens navn for plagen – Åp. 16, 8-9.
• Et endelig avsluttende jordskjelv av gigantiske proporsjoner…det er også mulig at det kan være det samme som ses i Åp. 11, 13…men jeg tror personlig at dette er et nytt og større skjelv – Åp. 16, 18.

Selv om de to profetene er borte idet vi leser om det annet ve-rop i Åp. 11, 14 – så er de 144 000 messianske troende disiplene av Israels tolv stammer igjen. Og slik Jesu disipler fortsatte hans type tjeneste etter hans død, slik fortsetter tjenesten deres, selv om deres ledere – de to profetene – er tatt opp.

Når man nærmer seg slutten av trengselstiden med de syv år, finner vi dommen over Israel og dens hovedstad Jerusalem, Babylon skjøgen under Antikristens terror regime, i Åp. 17 og 18.

Denne dommen (skjøgen brennes med ild) er den siste store doms-plage i trengselstiden, med unntak av henrettelsen av Antikrist og Den falske Profet når Jesus kommer ned. Og dommen over skjøgen avsluttes med det tredje ve-ropet, som kommer ved skipsredernes betraktning fra båtene deres når de ser at Jerusalem brennes. De ser røksøylen som stiger opp der de ligger til kai i Haifa, 150 km fra Jerusalem mot syd-øst.

Igjen ønsker jeg å komme med en kort sidebemerkning: Vi så i Åp. 8, 9 i det den andre engel blåste sin trompet, og en tredjedel av skipene i Middelhavet sank (pga. asteroide nedslag med flodbølger) – så rammet dette selve forsyningslinjen i den ene enden av reder-virksomheten. Gods og verdier sendt til skjøgen, Jerusalem, for å berike dem med jordisk gods og gull, både rederne selv, de ti kongene og Antikrist for ikke å snakke om. På samme måte vil da brenningen av Jerusalem ødelegge den andre enden av næringskjeden, slik at rikdommen ikke kan brukes hos mottakerne. Det er jo nettopp dette som er årsaken til den jammer og sorg som disse rederne uttrykker i Åp. 18 når de ser sine rikdommer og videre muligheter brutalt stoppet. Dette er det Åp. 18 handler om. Jerusalem, Babylon skjøgen, beriker seg på bekostning av Israels allmue i det religiøse makt-bedrag som blir drevet ved det antikristelige regimet.

Emnet i dette bokheftet er ikke slik at det gir en full gjennomgang av Åpenbaringsboken og Den store Trengsel, men heller en fokus på de to vitnene og hvordan dens progress styres gjennom deres profettjeneste overfor et Israel tatt under Guds straffetukt. De to er jo nøkkelen til hvordan forstå Åpenbaringsboken riktig og dermed gi den et reelt og logisk preg som er forståelig i vår tid.

Som vi har sett, så vil Moses og Elias komme innfor Knessets forsamling for å advare om de kommende plager og straffedommer om ikke landet omvender seg.

Oppdelingen som vi leser i Åpenbaringsboken, med syv segl, syv basuner, syv vredeskåler, tre ve-rop – er en oppdeling av plagene alt i henhold til slik de vil forekomme i profetenes taler – rekkefølgen ikke minst. Det kommer over Israel suksessivt, og i henhold til deres fortløpende reaksjoner på de straffer som faller. Når som helst kunne de ha stoppet dette, ved å omvende seg. Men vi ser at i stedet velger dem å trasse Gud og hans profeter, og må betale en dyr pris.

De tre ve-ropene synes alle å være klimakser for hver av de tre syvere: Det første ve avslutter seglene, det annet ve avslutter basunene og det tredje avslutter vredeskålene…i det vi leser om brenningen av Jerusalem i Åp. 18.

HVA MED DE 144 000 MESSIANSKE TROENDE OG ANDRE – VIL DE IKKE LIDE UNDER DE STORE PLAGENE?

For å være ærlig så er jeg ørlite grann uviss – for det står ikke så likefram om dette. Men ting tyder på at det vil være svært mange av disse som vil lide martyrdøden under Antikrists forfølgelse av jøder. Kanskje faktisk alle dør. Det kan tyde på det sistnevnte faktisk.

Åp. 12 forklarer at det gis dem en viss tilflukt for en periode ute i Judeas villmark i trengselstiden.

Bildet med «Kvinnen» som var kledt med solen…og hun hadde en krone med tolv stjerner…er først bilde på jødefolket da Jesus kom til verden (1-5). Men fra vers 6 ser vi bildet bli brukt til å peke på trengselstidens hendelser. Hun er bildet på de 144 000 som skal ha tilflukt i ørkenen i de tre og et halvt første årene, de 1260 dagene – altså mens ennå de to vitnene er i tjenesten.

«Og den store ørnens to vinger (bilde på Hellig Ånden) ble gitt til kvinnen for at hun skulle fly (dette er bokstavelig!) ut til sitt sted i ørkenen, der hun blir

sørget for i en tid (ett år) og tider (to år) og en halv tid (et halvt år) borte fra slangens ansikt.»

Ut fra dette er det sannsynlig å si at i tiden med de 1260 dagene da de to vitnene og de 144 000 messianske stamme-medlemmer – det nye Guds Israel er i tjenesten – blir gitt den nådehjelp fra Gud at Hellig Ånden løfter dem til-og-fra ørkenens tilflukt mellom øktene med å profetere dom mot Israel. Judeas ørken vil dermed fungere for dem, slik Gosen fungerte for hebreerne da Gud dømte Egypt. Det blir et sted der ingen av plagene vil nå dem. De blir også, slik som med Elias og enken i Sarepta, forsynt med mat på overnaturlig vis. Det er presedens for at Guds tjenere kan bli flyttet overnaturlig av Ånden, j.fr. Filip i Apg. 8ff.

Dette gjør allikevel ikke at man kan lukke øynene for det faktum at i enhver krig på jord, vil det dessverre være ofre i sivilbefolkningen, det være seg troende eller vantro. Krig gir ingen soldat eller sivil noen garanti mot skader eller død. Men Gud finner at han vil til enhver pris holde sine utvalgte fri for slikt i allfall i de tre og et halvt første år av trengselstiden. Da kan ingen skade verken de to vitnene eller deres disipler, de 144 000 stamme-medlemmene fra de tolv stammene i Åp. 7.

Men etter at de 42 månedene med Antikrist-tiden og hans forfølgelse av Israels folk er begynt, så finner vi jo disse sjelene under alteret, som bes avvente at deres sjelsfrender skal dø, før Herrens hevn rammer forfølgerne (Åp. 6, 9).

Antikrist vil drepe alle som ikke tar hans merke, som har magisk tallverdi 666 (Åp. 13ff). Han dreper alle som ikke vil underlegge seg ham som Guds Messias for Israel, og som ikke godtar at han setter seg i det tredje tempel og forlanger å tilbes som Israels Gud (2 Tess. 2ff).

Så skal vi ha en kort titt på den skrekk og gru som de to vitnene avsatte hos Israel da de var i live. De får hele

skylda for alle plagene som rammer Israel i trengselen!

DE TO VITNENES DØD VISER OSS HVOR STOR FRYKT OG PANIKK DE FORÅRSAKET.

Åp. 11, 8-9 sier oss en hel del:

«Og likene deres skal ligge på gaten i den store byen (Jerusalem), den som i åndelig mening kalles Sodoma og Egypt, der hvor deres Herre ble korsfestet. 9: I tre dager og en halv ser mennesker fra alle folk, stammer og tungemål på likene deres, og de tillater ikke at likene blir lagt i grav.»

I ren frykt for hva som måtte skje, så våger ikke folk å nærme seg de to døde kroppene – for ikke å snakke om legge de i en grav. De er skremt sanseløse bare av deres nærvær, enten de var døde eller levende! For de hadde profetert så store plager over Israel, og alle profetiene ble oppfylt, til folkets skrekk og gru. Nyheten om deres død (det er Antikrist som dreper dem, Åp. 11, 7) gjør at folk gripes av en overveldende men falsk forhåpning om at plagene nå har sluttet. Og dermed – i denne falske lykkerus – starter folket en vill feiring…ja, det blir nærmest ren julestemning i Israel. La oss lese:

«Og de som bor i landet, skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende gaver til hverandre, fordi disse to profetene var til plage for dem som bor i landet.» (Åp. 11, 10).

Her lærer vi igjen dette som jeg alt har prøvd å poengtere fram: Trengselen i Israels land vil bli profetert fram gradvis og i seksjoner og økter…slik at Israel kan observere at det som de to vitnene profeterer av plager, blir oppfylt hver gang. Slik ser vi jo også bekreftende da, at Israels folk umiddelbart klandrer de to og gir dem hele skylda for plagene. Og for så vidt er det jo riktig – bortsett fra at

selve ansvaret for at plagene bare fortsetter og fortsetter, hviler på Israels uvilje til å omvende seg, og ikke på profetene eller Gud som sender dem. Akkurat slik vi kan se av Israels mørke historie i gammeltestamentlige tider.

En annen og viktig faktor, og som lett blir oversett i dette bildet, er at vår Bibel er tilgjengelig for lesning…der alle disse ting alt står oppskrevet. Altså 2000 år gamle profetier om trengselstiden og sluttelig Israels gjenopprettelse, kan leses fra Bibelens sider. Slik var det riktignok også vedrørende Jesu første komme, uten at det fikk jødenes øyne til å åpne seg. Alt stod profetert i gammeltestamentet, hans mirakuløse gjerninger, han lidelse, død og oppstandelse, likeså om hans gjenkomst. Var det ikke Jesus som også sa, at ville de ikke høre på Skriftens Ord – for Moses talte jo om Kristi komme – da ville de heller ikke høre på dersom noen kom tilbake fra de døde for å vitne! Og her har altså både Moses og Elias kommet til Israel og profetert og vitnet, og fremdeles vil ikke jødene tro Gud! Sannelig, straffen i Den store Trengsel er rettferdig og fullt ut berettiget!

Men fryden og gleden i Jerusalem og landet for øvrig, over vitnenes død, blir kortvarig. Bare tre og en halv dag etter så vekkes de opp og hentes opp til himmelen i en sky, i full offentlighet…antakelig også i ett eller annet TV-media CNN eller BBC World etc.

Umiddelbart følges deres opprykkelse til himmelen av et svært jordskjelv i Jerusalem, og ti prosent av alle hus faller i grus, og 7000 mennesker blir drept. Og for første gang i trengselstiden, som nå har vart i over 3 ½ år, leser vi om et jødefolk som begynner å vise ærefrykt for Gud Jehova, og gir ham ære (Åp. 11, 13). I vers 14 får vi vite at ved dette jordskjelvet så er det andre av de tre ve-ropene endt.

Det er helt klart at Den store Trengsel vil komme bare i

Israel, og slettes ikke i verden for øvrig. Unntaksvis kan noen naboland langs Middelhavets kyster bli skadet mer eller mindre, særlig når store flodbølger/tsunamier oppstår i den indre delen som en *effekt fra asteroide nedslag*, slik jeg har påvist. Men en skremt verden utenfor Israel vil følge med og se hvordan Guds store straffedommer regner ned over den Kristus-bespottende nasjonen.

HVA VIL SÅ SKJE ETTER VITNENES DØD?

De to vitnenes død skjer som vist tre og en halv dag før Gud avrunder så langt i trengselstiden med det andre ve-ropet som er jordskjelvet i Jerusalem og 7000 døde mennesker dømt. Denne doms handling fra Herren er et forvarsel om det gigantiske og endelige avsluttende jordskjelvet som skal komme i slutten av trengselstiden. Vi kommer til dette snart.

I Israel er fremdeles de 144 000 disiplene etter de to profetene, inndelt i et nytt tolvstamme-system (Åp. 7). De er 'latt tilbake' – for å låne et uttrykk ofte brukt innen kristenheten. Men de er ikke uten en misjon: På samme måte som de tolv disipler og deres med-troende ble 'latt tilbake' da Jesus dro til himmelen i år 32 e. Kr., så vil disse 144 000 troende fortsette med samme oppdrag som det de to profetene hadde.

Det synes i Åpenbaringsboken som om tiden nå glir over til å slippe inn militære styrker i det tiltakende 'Slaget om Israel' – og i de kommende 'Syv vredeskåler' og det siste ve-ropet, er det en blanding av overnaturlige katastrofer sammen med militære styrker som braker sammen. Det går altså mot Harmageddon krigen, det avsluttende gigant-slaget som skal skje på Megiddo-slettene nord i Israel rett før Jesus kommer ned. Cirka 28 km langt og 16 km bredt dalføre. Der skal det bli det rene blodbad hva krig angår.

Vi finner Åp. 12 klemt innimellom tiden da de to profetene

dør, og da man ser Antikrist begynne sine myrderier og sitt tvangssystem med sitt merke, det med tallverdi (magisk) 666, Åp. 13 mv.

I Åp. 12 – foruten at vi ser at Gud i vitnenes tid beskytter alle messianske troende og gir dem tilflukt og mat ute i Judeas ørken villmark, så kommer noe skremmende til syne: Vers 7-9 forteller om at Satan og hans hærer av falne engler (Aliens fra rommet!) kastes ned på jorden, i landet Israel, av erkeengelen Mikael og hans hær. Satan farer så ned i stor vrede, for han vet han har bare en kort tid igjen, sier Ordet.
Dette inntreffer i ett og det samme, idet vi ser at Antikrist begynner umiddelbart sine døds-raid. Det blir denne gang et nytt Holocaust – ikke i Europa – men innen landets grenser. Satan selv og hans «sønn» Antikrist, står for dette terrorveldet. Og Satans komme virker også fram at det kommer en falsk profet, kalt 'Det annet dyr' og som får ild til å falle og utretter mirakler og undere til forførelse (ref. 2. Tess. 2ff), og får til at en statue av Antikrist gis evnen til å tale, som om det er en organisme (Åp. 13, 11-15).

Deretter får vi et kort overblikk over de martyrer som gir livet, i Åp. 14 – på grunn av forfølgelsen fra Antikrist og hans 666-terror system. Og midt i disse uhyggelige hendelsene kommer vi til de forvarsler en får i Åp. 15, spes. vers 6-7 om de siste syv plager, englene med deres vredeskåler av dom og krigsslag.

Som med de to første ve-ropene, vil også det tredje ve-ropet være konkluderende og et klimaks av de plager som går forut under de syv vredeskålene.

Og i Åp. 16, under den sjette vredeskål i vers 12-16 kommer 'Alle krigers mor' – Harmageddonkrigen! På slettelandskapene i nordre Israel som nevnt. Vi leser:

«Den sjette engelen tømte sin skål ut i den store elv Eufrat. Og vannet i den tørket bort, for at det skulle ryddes vei for kongene fra Østen. 13: Og jeg så at det fra dragens munn (Satan) og av dyrets munn (Antikrist) og av den falske profets munn (det annet dyr, en falsk Elias) kom ut tre urene ånder som liknet padder. 14: Det er djevleånder som gjør tegn (okkulte krefter!). De går ut til kongene i hele verden for å samle dem til krigen på Guds, Den Allmektiges store dag. 15: Se, jeg (Kristus) kommer som en tyv! Salig er den som våker og tar vare på sine klær (de messianske troende i Israel), så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam. 16: Og han samlet dem på det sted som på hebraisk heter Harmageddon.»

Åp. 16 avslutter med at vi ser dommen over Jerusalem, Babylon-skjøgen – og den deles i tre ved et svært jordskjelv…og vi leser at store 25 kilos hagl stener faller fra himmelen og knuser alt i dets vei, vers 21.

Så i Åp. 17 blir Johannes vist en detaljert doms handling imot Jerusalem og sionist-Israel, om hvordan Gud inngir tanken om å brenne byen ned, skjøgen, i sinnet til Antikrist og hans ti medløpere (Åp. 17, 17-18).

Åp. 18 viser oss de økonomiske konsekvensene av denne store dommen imot Jerusalem, som allerede er omtalt av meg ovenfor i en viss grad. Dommen ødelegger alle muligheter for de rike skipsrederne om fortsatt å tjene seg styrtrike på Jerusalems import og fråtsing i gods og gull under Antikrist. De ses stående om bord på sine skip i havnen i Haifa, 150 km nord-vest for Jerusalem, og ser skrekkslagne den store røyksøylen i horisonten mot syd-øst fra brannen i Jerusalem. Men himmelens engler lovpriser Gud for dommen over byen.

Åp. 19 er viet Herrens annet komme – og hvilken herlighet som skal tilkomme nasjonen ved hans gjenkomst. Åp. 19 bør alltid leses sammen med Åp. 20! Jesus selv sa at det ville være for hans utvalgte troende messianske jøder at han kommer tilbake. Disse framstilles i profetene som en liten rest. (5. Mos. 28, 62; Sak. 13, 8-9).

Antikrist og hans medsammensvorne, Den falske Profet, samt de resterende hærstyrkene i Harmageddon blir drept. Dette fordi soldatene retter sine våpen opp mot himmelen der de ser Herren komme (Åp. 19, 19-21).

Menighetens tidshusholdning med nådefrelse uten at Israel er først, er over like før Elias og Moses kommer ned til Israel, og vi vil få oppleve den fulle virkelighet og velsignelse av Kol. 3, 1-4 om at vi '..skal åpenbares med Kristus i herlighet' – i himmelen. Og alle troende kristne som døde før denne tid, skal reises opp i himmelske legemer i himmelen. Vår frelse er ikke jordisk, men helt og fullt himmelsk. Menigheten har ingen ting å gjøre med Kongeriket i Israel!

Forsidens cover: Et bilde av Moses, idet hans liv og tjeneste ble filmet i 1956 av regissør Cecil B. De Mille, og rollen spilt av Charlton Heston. Heston døde i 2008 i en alder av 84 år. Han hadde stjerne-roller i 'De ti bud' og i 'Ben Hur' og flere andre kjente filmverk i sin karriere. De Mille var jødisk.